

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 19/05

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. januára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. R. P., bytom V., Mgr. E. K., bytom N. D., a JUDr. A. L., bytom B., zastúpených advokátkou JUDr. E. H., K., ktorou namietali nečinnosť Okresného súdu Dolný Kubín vo veci vedenej pod sp. zn. D 105/70 týkajúcej sa dedičského konania vedeného na bývalom Štátnom notárstve Dolný Kubín, a takto

rozhodol:

Sťažnosť MUDr. R. P., Mgr. E. K. a JUDr. A. L. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Odôvodnenie:

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2004 doručená sťažnosť MUDr. R. P., bytom V., Mgr. E. K., bytom N. D., a JUDr. A. L., bytom B. (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali nečinnosť Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. D 105/70 týkajúcej sa dedičského konania vedeného na bývalom Štátnom notárstve Dolný Kubín (ďalej len „štátne notárstvo“) a navrhli, aby ústavný súd rozhodol tak, že prikáže okresnému súdu, aby do 5 dní po doručení rozhodnutia ústavného súdu vydal rozhodnutie vo veci návrhu ich matky na opravu rozhodnutia bývalého štátneho notárstva z 8. septembra 1970 sp. zn. D 105/70, ako aj aby im priznal finančné zadosťučinenie vo výške dvoch miliónov slovenských korún.

Ústavný súd doručil sťažovateľom výzvu z 25. augusta 2004 (doručenie preukázané 31. augusta 2004 a 3. septembra 2004), v ktorej boli vyzvaní odstrániť nedostatok náležitostí sťažnosti vrátane predloženia splnomocnenia pre advokáta a sťažnosti podľa § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“). Vo výzve boli sťažovatelia poučení o nedostatkoch sťažnosti a napriek tomu, že 25. októbra 2004 (po požiadaní o predĺženie lehoty) predložili splnomocnenie pre advokátku a doplnenie sťažnosti (4. októbra 2004), toto bolo podpísané len sťažovateľkou JUDr. A. L. a nedostatky sťažnosti ním odstránené neboli. Súčasne táto sťažovateľka predložila podanie preukazujúce podanie sťažnosti na nečinnosť okresného súdu, ktorá však bola podpísaná taktiež len ňou. Táto sťažnosť bola okresnému súdu doručená 7. septembra 2004, t. j. až pol roka po podaní sťažnosti ústavnému súdu a iba touto sťažovateľkou.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zdôrazňuje aj to, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na rozhodnutie vo veci

samej. Môže teda konať len o porušení tých práv, ktoré označil sťažovateľ. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Právna zástupkyňa sťažovateľov predložila síce splnomocnenie, ale nereagovala žiadnym spôsobom na obsah výzvy ústavného súdu z 25. augusta 2004.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a doplnenia doručeného sťažovateľkou JUDr. A. L. 4. októbra 2004 preto ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že sťažnosť naďalej má také nedostatky náležitostí, ktoré bránia jej prejednaniu v konaní o veci samej, konkrétne

- návrh na rozhodnutie vo veci samej nezodpovedá právomoci ústavného súdu, o čom boli sťažovatelia poučení, a ani neumožňuje zistiť, čoho sa sťažovatelia domáhajú,
- návrh na rozhodnutie vo veci samej neobsahuje označenie konkrétnych základných práv a slobôd, ktoré mali byť porušené, a ani ich náležitú skutkovú konkretizáciu v spojitosti s konaním o opravu pôvodného rozhodnutia v konaní o dedičstve,
- sťažnosť podľa § 17 zákona č. 80/1992 Zb. bola podaná len jednou sťažovateľkou a návrh nebol doplnený o dôvody, prečo všetci sťažovatelia nevyužili tento prostriedok nápravy skôr, než podali sťažnosť ústavnému súdu (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd odmietol sťažnosť pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovatelia domáhali jeho priznania, nezaoberal.